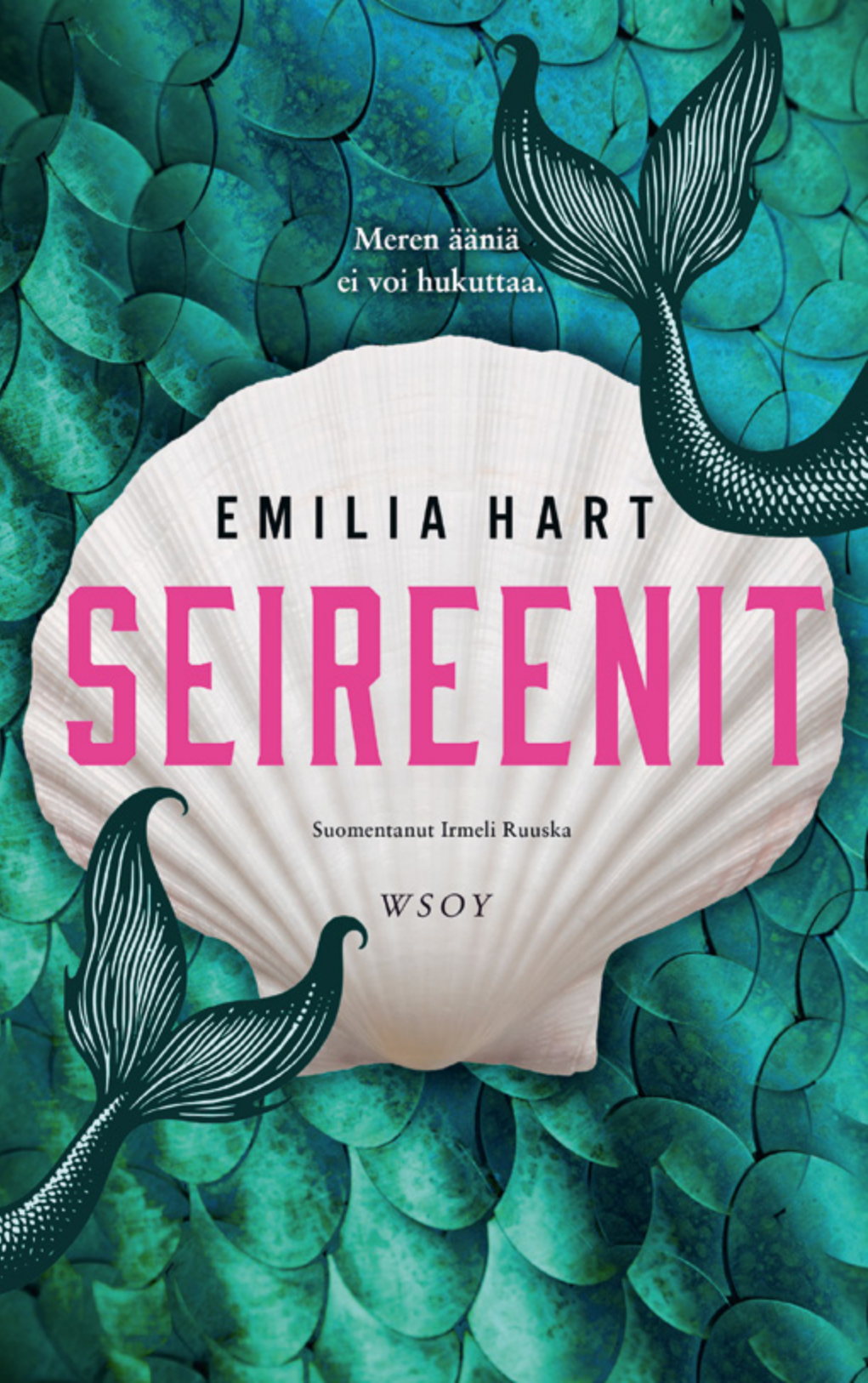

Meren ääniä
ei voi hukuttaa.

EMILIA HART

SEIREENIT

Suomentanut Irmeli Ruuska

WSOY

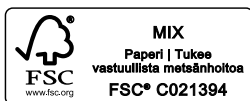
EMILIA HART

SEIREENIT

SUOMENTANUT IRMELI RUUSKA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

The Sirens

Copyright © 2025 by Emilia Hart

Suomenkielinen laitos

© Irmeli Ruuska ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51800-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

*Katielle, joka innoitti minut kirjoittamaan tämän kirjan,
ja Jackille, joka uskoi, että pystyisin siihen*

Luolissa meren asuu hiljaisuus

NATHANIEL HAWTHORNE: "THE OCEAN"

HISTORIAA

Vuonna 1788 yhdentoista brittiläisen aluksen laivue laski maihin lähes kuudentoistatuhannen kilometrin päässä Englannista. Laivat kuljettivat rangaistusvankeja, joita ylikuormittanut brittiläinen vankilalaitos ei kyennyt enää ylläpitämään. Merkittävä osa vangeista oli kotoisin Irlannista, joka oli vuosisatoja ollut brittien siirtomaahallinnon alaisena. Kotimaistaan karkotetut vangit pantiin töihin rakentamaan uutta rangaistussiirtola, Uutta Etelä-Walesia. Kahdeksankymmenen seuraavan vuoden aikana Britannian viranomaiset kuljettivat tuhansia vankeja Uuteen Etelä-Walesiin ja lähellä sijaitseviin Van Diemenin maan, Brisbanen ja Swan Riverin siirtokuntiin (kuten niitä tuolloin kutsuttiin). Vuonna 1901 ne ja muut ympäristön siirtokunnat yhdistyivät ja niistä tuli Australia.

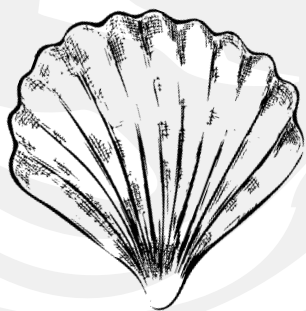
Alkuperäiset australialaiset, eli aboriginaalit ja Torresinsalmen saarten asukkaat, olivat eläneet alueella tuhansia vuosia ennen noiden laivojen tuloa. On arvioitu, että ennen vuotta 1788 Australiassa puhuttiin eri kansojen ja kulttuurien parissa yli 250 kieltä. Brittien invaasio oli tuhoisaa aboriginaaleille ja Torresinsalmen saarten asukkaille. Heiltä vietiin maat. Väkivaltaisen siirtomaapolitiikan ja tuontitautien vuoksi monet menettivät henkensä. Vuoden 1788 jälkeen alkuperäiskansat joutuivat kohtaamaan rasistista politiikkaa, jolla ne pyrittiin ”sopeuttamaan” Australian

valkoiseen yhteiskuntaan, ja niiltä yritettiin riistää paitsi maat myös oma kieli ja kulttuuri. Seuraukset tuntuvat vielä meidänkin päivinämmme.

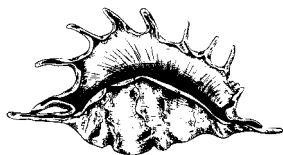
Se on kipeä perintö, enkä ole oikea ihminen kirjoittamaan siitä. Minun ei ole sen paremmin soveliaista kirjoittaa alkuperäiskansojen jatkuvasta ponnistelusta, halusta säilyttää kielensä, kulttuurinsa ja yhteytensä maahan. Kehotan teitä perehtymään noiden kansojen tarinoihin. The Australian Institute of Aboriginal and Torres Strait Islander Studies osoitteessa aiatsis.gov.au on hyvä paikka aloittaa.

KIITOS MAAN ALKUPERÄISKANSOILLE

Comber Bay on kuvitteellinen paikka, jonka luomiseen minua innoittivat kallisarvoiset muistot perheemme yhteisistä hetkistä Batemans Bayssa Uuden Etelä-Walesin etelärannikolla. Haluaisin kiittää walbunja-heimoa, maan perinteisiä vartijoita, sekä osoittaa kunnioitustani niin menneille kuin nykyisillekin heimonvanhimmille.

Ensimmäinen
osa

Prologi

Hän hengittää samassa tahdissa meren kanssa.
Sisään.

Aallot rysähtävät kivikkoon, kuohuvat sisään luolansuusta. Jäätävinä hänen vapiseville reisilleen.

Ulos.

Hyöky vetäytyy pois jättäen jälkeensä uhrilahjoja. Kiiltävän leväköyden. Luunhohtoisia simpukankuoren palasia.

Hän puree hammasta, mutta tuska repii häntä kauttaaltaan – kirkas, järkyttävä kipu – ja seuraava henkäys on parahdus.

Uuden supistuksen tullessa aaltojen jyry nielee hänen huutonsa. Hän tietää olevansa turvassa pimeässä luolasaan, sen sileillä kivillä ja sen vakaassa suolantihkussa. Mutta meri on nälkäinen ja sitä on ruokittava.

Hän laskee vapisevan kätensä jalkojen väliin, tunnustelee lapsen kalloa ja sen veren tahrimaa onnenkypärää.

Nyt.

Hän nostaa mekkonsa helmaa, myyttää kankaan suuhunsa ja puree sitä lujaa kooten kaikki voimansa. Vielä yksi työntö, niin hän ulvoo ruumis avautuneena, kunnes hän on tyhjä ja uupunut ja lapsi on hänen sylissään. Hän koskettaa

pikkuisia meritähtikäsiä, puoliksi ummessa olevia silmiä, simpukankuoren lailla punertavia huulia.

Hän suo itselleen tämän kallisarvoisen hetken. Ja sitten hän nousee vapisten, parkuva lapsi rinnoillaan.

Luolansuun alapuolella meri vaahtoa kiviä vasten ja odottaa.

1

Lucy

MAANANTAI II. HELMIKUUTA 2019

Hamilton Humen yliopisto
Broken Hill, Uusi Etelä-Wales
Australia

900 kilometrin päässä sisämaassa

Hän herää huutoon.

Huoneessa on unen ja ummehtuneen haju. Hän tuntee kiivaan sykkeen, kurkun herkäät jänteet. Kynnet harovat hänen käsiään.

Kaihdinten raoista siivilöityy sisään harmaa aamunkajo, ja Lucy näkee alapuolellaan Benin, jonka katseesta paistaa pelko. Puhjennut verisuoni muodostaa punaisen tähden Benin vasemman silmän valkuaiseen. Lucy kompuroi pois sängystä.

”Lucy”, Ben pärskähtää ja kysii toisella kädellä kaulaansa. ”Mitä h–”

Sanat pääsevät vaivoin esiin, ääni on tukahtunut.

Tukahtunut. Lucyn kädet Benin kaulalla, pojan pullistuneet silmät.

Hän oli kuristanut Beniä.

Ben nousee sängyssä istumaan, sytyttää lampun. Lucy kavahtaa valoa kuin eläin. Ulkopuolelta käytävästä kuuluu liikettä. Oveen koputetaan.

”Ben, hei, kaveri? Oletko kunnossa? Olin kuulevinani –”

Lucy liikehtii hitaasti, kuin vedessä. Sydän takoo kurkussa. Koputus voimistuu; nyt Ben yskii. Huutaa apua.

Oven paine tuntuu Lucyn selkää vasten. Hän puristaa ovennuppia hikisin sormin, maadoittaa itsensä sen avulla. Ovi ei ole lukossa, viallinen telki helisee. Hän vääntää sen auki, työntyy Benin kämppekaverin Nickin ohi ja juoksee käytävää pitkin portaikkoon ja omaan huoneeseensa.

Sisään päästyään hän nojaa raskaasti huohottaen oveen ja yrittää ymmärtää, mitä juuri tapahtui. Kuten aina, hänen asuntolahuoneensa on tiptop, kirjat huolellisesti pinossa kirjoitus- ja yöpöydällä. Mutta vuodevaatteet ovat rutussa ja ilma ummehtunut. Lakanat tuntuvat kosteilta, aivan kuin hän olisi hikoillut ne märiksi.

Hän yrittää muistella illan tapahtumia. Koska hän ei ollut kestänyt ajatusta ruokalaan menosta, hän oli jättänyt päivällisen väliin, liennyttänyt levotonta vatsaansa juomalla inkivääriteetä kotoa tuodusta lempimukistaan. Sitten hän oli kömpinyt aikaisin sänkyyn ja pannut podcastin pyörimään toivoen, että jos hänellä olisi muuta ajateltavaa, Ben ja se, mitä tämä oli tehnyt, haihtuisivat mielestä.

Hän oli nähnyt unta, nyt hän muistaa sen: kylmä vesi nuoli ihoa, kivet pistelivät sääriä. Kallio raapi takaraivoa. Miehen kuuma hengitys kasvoilla, tämän sormet kaivautumassa hänen ihoonsa – pelko sotimassa epätoivoista taistelun- ja selviytymisen halua vastaan –

Ja sitten hän oli herännyt ja huomannut istuvansa haje-reisin Benin rinnan päällä, sormet tiukasti tämän kurkun ympärille puristuneina. Kahu pyyhkäisee hänen lävitseen, turruttaa sormenpäät, huulet.

Hän oli kävellyt unissaan. Sitä hän ei ole koskaan ennen – ei kertaakaan elämänsä aikana – tehnyt.

Hän katsoo käsiään, katsoo, miten ne vapisevat. Oliko hän *halunnut* satuttaa Beniä, jopa tappaa tämän – sen jälkeen, mitä Ben oli hänelle tehnyt? Vai oliko se johtunut unesta, joka viipyy yhä hänen sisällään kuin paha maku suussa – jäytävästä pelosta, alkukantaisesta halusta taisella, jäädä eloon? Tuntuu kuin jokin aivojen tahdosta riippumaton toiminto olisi ohjannut hänet Benin huoneeseen, kuten nukkenäyttelijä ohjailee nukkea.

Hätäntynyt vilkaisu ikkunaan osoittaa, että aurinko nousee, värjää taivaan punertavaksi. Hän näkee sisäpihalla tumman, liikkuvan hahmon: virkapuvun neonkirjaimet. Siellä on kampuksen vartija. Ben – tai Benin kämppis Nick – on kai tehnyt hälytyksen hänen paettuaan.

Lucy kuvittelee, mitä Ben sanoo: *Heräsin, ja hän kuristi minua kurkusta – yritti tappaa*. Ajatukset pyörivät päässä; Lucy yrittää hidastaa hengitystään, mutta huomaa, ettei pysty. Hätäännyks ylttyy ja ylttyy, kauhea polte veressä.

Edessä on varmasti tutkinta. Hänet hyllytetään, ehkä jopa erotetaan. Voi luoja, voisivatko ne vetää tähän mukaan varsinaisen poliisin? Voitaisiinko hänet pidättää – panna syytteeseen – pahoinpitelystä?

Kaikki, mitä hän on toivonut ja minkä eteen ponnistellut. Mennyt. Hän kuvittelee Beniä: kurkun ympärille puhjenneita mustelmia, kynnen uurtamia jälkiä ihossa. Hän tosiaan teki sen. Vaikka ei muistakaan sitä, vaikka ei ollutkaan *hereillä*.

Mutta kuka häntä uskoisi, etenkin kaiken tapahtuneen jälkeen?

Nehän ovat jo asettuneet Benin puolelle.

Hänen kainalonsa kostuvat hiestä, ja halu paeta vain ylttyy hänen sisimmässään.

Mutta minne hän voi mennä? Ei kotiin vanhempien luo.

Silloin hän joutuisi kertomaan heille, että hän, Lucy, heidän *kiltti tyttänsä*, on käynyt jonkun kimppuun. Ja mikä vielä pahempaa, hän joutuisi kertomaan *miksi*, kertomaan mitä Ben oli tehnyt. Ei, ei hän voisi. Mutta kenen luo hän sitten voisi mennä? Kuka häntä auttaisi, tarjoaisi pakopaikan siksi aikaa kun hän miettii, mitä tehdä, miten korjata asiat?

Ja sitten hän keksii vastauksen. Hän pukeutuu kiireesti, kaivaa esiin pienestä kaapista viikonloppulaukun. Alusvaatteita. Vaatteita. Puhdistusliinoja. Kosteusvoide. Läppäri. Läppärin laturi. Muistikirja. Hän pakkaa laukun sormet vapisten.

Hän avaa kirjoituspöydän laatikon, ottaa sieltä ruttuisen postikortin ja hivelee sormellaan kääntöpuolelle raapustettua osoitetta.

Cliff House, Malua Street 1, Comber Bay.

On vain yksi paikka, minne hän voi mennä, yksi ihminen, joka voi ymmärtää.

Tie jatkuu edessäpäin loputtomiin, sulautuu horisonttiin. Ympärillä on vain tyhjää, kultaista pensaikkoa kilometri toisensa jälkeen. Utuisen punertavat kakadut – hänen äitinsä lempilinnut – pyrähtävät ilmaan kuihtuneesta puusta, kun hän ajaa ohi.

Muita autoja ei näy. Hän on yksin.

Lucy ottaa viereiseltä penkiltä iPhonensa ja puristaa sitä reisiensä välissä soittaessaan siskolleen. Usean hälytysäänen jälkeen – hän pidättää henkeään niiden välillä vallitsevassa hiljaisuudessa – puhelin kilahtaa.

”Jess?” hän sanoo toivon karhennellessa kurkussa kuin takiainen. Mutta sitten linjoilta kuuluu kirkkaasti ja napakasti siskon tallennettu ääni.

*"Hei, olet soittanut Jess Martinille. En pääse juuri nyt pube-
limeen –"*

"Vittu", Lucy kuiskaa katkaistessaan puhelun.

Kyyneleet läikehtivät silmissä sumentaen edessäpäin
avautuvan maiseman.

Hän vakuuttaa itselleen, ettei tässä mitään hätää. Että
kyllä Jess lopulta vastaa, että Jess osaa auttaa.

Eikö niin?

2

Lucy

MAANANTAI II. HELMIKUUTA 2019

Kun Lucy on ajanut muutaman tunnin, hänen puhelimensa soi. Sydän huojennuksesta tykyttäen hän ajaa tien sivuun levähdyspaikalle. Hetken hän on varma, että puhelu on Jessiltä, joka soittaa hänelle takaisin.

Mutta soittaja onkin hänen ystävänsä Em. Em, jolla on oikukkaat kiharat ja terävät kynnet kuin suoraan kauneus-salongista, Em, joka oli odottanut häntä kello 9:n luennolle. Em, joka on tekstannut hänelle jo viidesti.

Lol nukuitko pommiin

En voi uskoa et jätit mut kestään maanantaiaamun luennon yksin. Tylyä

Siis ihan totta, ootko OK?

Hei – näin äsken Nickin. Väitti että kävit Benin kimp-puun?! Lucy, mitä ihmettä?

Soita mulle.

Lucy kuivaa silmänsä kämmenselkään, ja pitkän, värisevän hengenvedon kuuluisi tyynnyttää.

Mutta siitä ei ole hyötyä. Muisto polttelee jo hänen kasvojaan: se, miten luottavainen, miten hupsu hän oli ollut.

»Meri oli hänen
suonissaan, kutsui
häntä äänekkäästi
kuin laulu.»

Lucy kävelee unissaan ja havahtuu kädet häntä
vahingoittaneen miehen kurkulla. Kauhuissaan hän pakenee
siskonsa Jessin merenrantataloon Australian syrjäiselle
etelärannikolle. Jess on kuitenkin kadonnut,
ja Lucy jää yksin kosteuden valtaamaan taloon valveunien
ja haaksirikkoa kuvaavien maalausten keskelle.
Lucyn etsiessä siskoaan hän kuulee aaltojen viemistä
miehistä, meriluolaan jätetystä vauvasta ja ulapalta
kantautuvasta laulusta. Voiko meren ääniin luottaa –
vievätkö ne Lucyn siskonsa luo vai mukanaan syvyyksiin?

*»Vahva ja vangitseva romaani vetoaa
maagisen realismin ja kansanperinteen
ystäviin lyyrisellä kielellään
ja vivahteikkaalla maailmallaan.»*

– GLAMOUR

